

578. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 20 lipca 1923 r. o podwyższeniu taryfy osobowej na normalnotorowej kolei dojazdowej Warszawa Gdańska—Młociny	860
579. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 23 lipca 1923 r. o rozciągnięciu na przewozy kolejami wąskotorowymi zmian i uzupełnień taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt	860
580. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 23 lipca 1923 r. o podwyższeniu opłat przewozowych i postojowych na budujących się liniach Kutno-Płock i Kutno-Zgierz	861
Sprostowanie rozp. Min. Skarbu w porozumieniu z Min. Spraw Wewn. oraz Poczty i Tel. z dnia 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44 poz. 298)	862

568.

Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 11 lipca 1923 r.

w przedmiocie wywłaszczenia dwóch działek ziemi pod cmentarz grzebalny we wsi Wysokienice, pow. Skierniewickiego.

Na zasadzie art. 1 i 2 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o wywłaszczeniu przymusowym na użytek dróg żelaznych i innych dróg komunikacyjnych lądowych i wodnych oraz wszelkich urządzeń użyteczności publicznej (Dz. P. P. P. № 14, poz. 162) i zgołnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1923 r. stanowią co następuje:

Na rzecz rozszerzenia cmentarza grzebalnego we wsi Wysokienice, powiatu Skierniewickiego, Województwa Warszawskiego, ulegają wywłaszczeniu położone we wsi Wysokienice działki ziemi:

- a) stanowiąca własność Pawła Jurasia o powierzchni 603 m², i
- b) stanowiąca własność Jana Jurasia o powierzchni 68 m².

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*Prezes Rady Ministrów: w z. *Głąbiński*Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *Głąbiński*

569.

**Rozporządzenie Ministra Skarbu
wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw
Wewnętrznych**

z dnia 7 lipca 1923 r.

celem wykonania ustawy z d. 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 505) w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych tudzież niektórych podatków budynkowych.

Na podstawie art. 19 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 505) w przedmio-

cie wyrównania podatków gruntowych, tudzież niektórych podatków budynkowych, zarządza się co następuje:

Do art. 1 oraz do art. 17 ust. I.

§ 1. Poczynając od roku 1923 oblicza się państwowe należności z tytułu podatku gruntowego w sposób następujący:

- 1) na obszarze b. Królestwa Polskiego mnoży się stawki głównego podatku gruntowego dworskiego względnie włościańskiego wskazane w taryfach załączonych do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1920 roku (Dz. U. R. P. № 97, poz. 639) przez 1000 i do każdej otrzymanej z takiego pomnożenia kwoty podatkowej dolicza się 60% teje kwoty z tytułu podatku dodatkowego, przytem obszaru jednostki podatkowej nie przyjmuje się pod uwagę, gdyż przepis części drugiej art. 2 ustawy z d. 14 lipca 1920 roku (Dz. U. R. P. № 71, poz. 477) został uchylony. Tak obliczona kwota równa się 100-krotnej sumie podatku płaconego w roku 1922, wraz z 900% dodatkiem.
- 2) Na obszarze b. zaboru austriackiego wraz ze Spiszem i Orawą dochód katastralny uwidoczniiony w katastrach podatku gruntowego, a wyrażony w markach mnoży się przez 3.500, co będzie stanowiło 100-krotną kwotę podatku opłaconego w roku 1922 wraz 900% dodatkiem.
- 3) Na obszarze b. zaboru pruskiego kwoty podatkowe uwidoczniione w katastrze gruntowym, mnoży się przez 20.000, co daje 100-krotną kwotę podatkową opłacaną w r. 1922.

Do art. 2.

§ 2. Podstawą do obliczenia skali procentowej oddzielnego dodatku stanowi łączna suma należności podatkowych, obliczonych w myśl § 1 niniejszego rozporządzenia od wszystkich jednostek podatkowych danego płatnika w powiecie.

§ 3. Jeżeli posiadłość ziemską, stanowiącą jednostkę podatkową, należy do kilku współwłaścicieli, z których każdy ma część faktycznie wydzieloną i samodziennie gospodarowaną, to oddzielny dodatek oblicza się odrębnie dla każdego współwłaściciela pod

warunkiem, że przypadająca od jego części należność podatkowa (§ 1 nin. rozporządzenie) przekracza rocznie 600.000 mk.

Do art. 3.

§ 4. Ulgi z tytułu regresji przewidziane w art. 3 ustawy będą stosowane przy poborze drugiej raty należności podatkowej (§ 1 nin. rozp.), a to w ten sposób, że płatnicy, których roczna należność podatkowa nie przekracza sumy 50.000 mk., będą zupełnie zwolnieni od obowiązku uiszczenia drugiej raty, płatnicy zaś, których roczna należność podatkowa wynosi powyżej 50.000 mk. do 200.000 mk. obowiązani będą zapłacić tytułem drugiej raty tylko 30% należności rocznej.

Ulgi powyższe na obszarze b. Królestwa Polskiego dla płatników, opłacających podatek gruntowy w zbiorowej jednostce podatkowej będą przyznawały ostatecznie Urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych, na podstawie należycie sprawdzonych list rozkładu podatku gruntowego, dokonanego przez zebrania gromadzkie. W tym celu urzędy gminne są obowiązane powyższe listy rozkładu przelać Urzędowi skarbowym najpóźniej do dnia 1 sierpnia każdego roku. Po otrzymaniu od urzędów gminnych poprzednio wspomnianych list rozkładu podatku gruntowego Urzędy skarbowe winny porównać takowe z otrzymanymi w swoim czasie rozkładami nadzwyczajnej daniny państwowej, głównie co do ilości poszczególnych płatników w każdej jednostce zbiorowej, przy czym, o ile okaże się powiększenie ilości płatników, mają urzędy skarbowe zarządzać od Urzędów gminnych wyjaśnień i dowodów (odpisów: aktów rejentalnych, wyroków sądowych w przedmiocie podziału i t. p.) usprawiedliwiających to powiększenie ilości gospodarstw.

Do art. 5 oraz do art. 17 ust. 2.

Należności podatkowe wyszczególnione w taryfie dołączonej do art. 5 ustawy będą pobierane w pełnej kwocie taryfowej bez uwzględnienia uchylonych obecnie (art. 17 ustęp 2 ustawy) ulg, przewidzianych w punkcie 3, § 3 i w punkcie 1 lit. a) i lit. b) § 4 austriackiej ustawy z dnia 28 grudnia 1911 r. (aust. Dz. ust. № 242).

Do art. 6.

§ 6. Do miast, miasteczek i miejscowości o charakterze miejskim zalicza się wszystkie miasta rządzące się ustawą ordynacji miejskiej z dnia 30 maja 1853 r., tudzież następujące gminy wiejskie: Główna, Nowe Skalmierzyce, Strzałkowo, Winiary, Brusy, Czersk, Jabłonowo, Kartuzy, Małe-Tarpie, Osie, Pełplin, Rudak, Skurcz Zblewo oraz obszar dworski Grudziądz-Forteca.

Do art. 8.

§ 7. Kwoty podatkowe obliczone w myśl art. 1 do 6 ustawy pobiera się z uwzględnieniem ulg, o których mowa w części pierwszej § 4 niniejszego rozporządzenia—w dwóch równych ratach półrocznych.

Termin płatności pierwszej raty wspomnianych kwot podatkowych, przypadających za rok 1923 ustanawia się na czas od dn. 15 sierpnia do dnia 15 września 1923 r.

Do art. 9.

§ 8. Pierwsza rata kwot podatkowych, przypadająca za rok 1923 będzie pobrana w takiej wysokości, w jakiej została obliczona w myśl zasad wyrażonych w art. 1 do 6 ustawy oraz w §§ 1 do 5 niniejszego rozporządzenia. Raty zaś następne obliczone również w myśl powyższych zasad ulegać będą jednak zwiększeniu względnie zmniejszeniu, zależnie od wykładnika podwyżki względnie zniżki, ustalonego dla każdej raty, przez Ministra Skarbu w drodze oddzielnego rozporządzenia.

Do art. 10.

§ 9. Do kwot podatkowych (art. 1 do 6 ustawy) przypadających za drugie półrocze 1923 r., a wpłaconych w terminie płatności wskazanym w części drugiej § 7, niniejszego rozporządzenia nie będzie stosowany wykładnik podwyżki.

Do art. 11.

§ 10. Na obszarze b. dzielnicy pruskiej gminy miejskie i wiejskie, jako władze wymiarowe dla gmin, wydziały powiatowe, zaś jako władze wymiarowe dla obszarów dworskich winny w ciągu 14 dni licząc od dnia następnego po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia sporządzić na podstawie matrykuł indywidualne wykazy płatników podatku gruntowego z odpowiednim uwzględnieniem przy każdym płatniku zasadniczego podatku katastralnego i obliczyć należność państwową w myśl postanowień § 1 ustęp 3 i § 4 niniejszego rozporządzenia.

Tak sporządzone wykazy prześlą wiejskie władze wymiarowe w dwóch egzemplarzach do sprawozdania w Województwie Poznańskim—komisarjatом obwodowym a w Województwie Pomorskim—urzędом wójtowskim, a komisarjaty, względnie urzędy wójtowskie bezzwłocznie po sprawdzeniu, urzędом skarbowym do zatwierdzenia. Urzędy skarbowe sprawdzą te wykazy rachunkowe, poczem jeden zatwierdzony wykaz zwrócą gminie, jako listę poborową, a drugi wykaz zatrzymają w urzędzie.

W wydziałach powiatowych i w magistratach postępowanie jest analogiczne z tą zmianą, że listy wymiarowe otrzymuje Urząd skarbowy bezpośrednio z Wydziału powiatowego względnie magistratu.

§ 11. Urzędy katastralne winny dostarczyć Urzędом skarbowym w ciągu 2-tygodni, licząc od dnia następnego po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia indywidualne wykazy płatników, którzy posiadają budynki podlegające w myśl art. 6 ustawy oraz § 6 niniejszego rozporządzenia opłacie państwowego dodatku do podatku budynkowego.

Wykaz taki ma być sporządzony w dwóch egzemplarzach, odrębnie dla każdej gminy, w tym porządku, że najpierw mają być wpisane wszystkie w danej gminie znajdujące się budynki I klasy, następnie budynki II klasy, a w końcu budynki III klasy.

Po otrzymaniu wspomnianych wykazów Urzędy skarbowe obliczą kwoty dodatku państwowego i prześlą wykazy płatników, w jednym egzemplarzu gminom, a odnośnie do obszarów dworskich wydziałom powiatowym. Wykazy równocześnie służyć mają jako listy poborowe dla wspomnianych organów.

§ 12. Organy poborowe obowiązane są pobierać i ściągać należności państwowe z tytułu państwowego dodatku do podatku gruntowego i z tytułu oddzielnego dodatku (art. 2 ustawy) oraz z tytułu państwowego dodatku do podatku budynkowego, w przepisanych terminach (§ 7 nin. rozp.) i niezwłocznie wnosić pobrane, wzgl. ściągnięte kwoty wprost do kas skarbowych, a nie do kas komunalnych.

§ 13. Za czynności związane z poborem i ściągnięciem należności państwowych, wymienionych w § 12 niniejszego rozporządzenia przyznaje się gminom i powiatom wynagrodzenie w wysokości 3% kwot wpłaconych przez nie do kas skarbowych.

§ 14. Oddzielne rozporządzenia określą sposób wykonania postanowień artykułów 12 i 14 ustawy.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *H. Linde*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Kiernik*

570.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 10 lipca 1923 r.

w przedmiocie podwyższenia opłaty pobieranej od prywatnych fabrykantów wyrobów tytoniowych za stały dozór skarbowy i podwyższenia opłat kontrolnych od wyrobów tytoniowych wywożonych zagranicę oraz w przedmiocie zwrotu kosztów nakładu opasek monopolowych.

Na podstawie art. 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 47 poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanowioną w § 6 ust. 15 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 100 poz. 916) wysokość odszkodowania płatnego przez prywatne fabryki wyrobów tytoniowych tytułem zwrotu kosztów kontrolnych oznacza się od dnia 1 sierpnia 1923 r. począwszy na 3.000.000 Mk.

Należytość powyższą obowiązane są fabryki prywatne wpłacać miesięcznie z góry do kas Skarbowych, a to bez względu na to, czy są już obecnie poddane stałemu dozorowi skarbowemu, czy też dozór ten wykonywany jest chwilowo jeszcze przez organa skarbowe dochodzące do fabryki.

§ 2. Opłata powyższa może być niższa do 1.500.000 Mk. w wyjątkowych wypadkach. O niższe

te mogą się ubiegać jedynie fabryki czynne conajmniej od r. 1914, które narazie nie posiadają jeszcze stałego dozoru skarbowego i które ze względu na małą produkcję nie były w stanie uiszczać opłaty pełnej.

Podania w sprawie przyznania opłaty ulgowej winni fabrykanci kierować do odnośnych Izb Skarbowych, które po rozpatrzeniu prześlą je Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z odpowiednim wnioskiem do decyzji.

§ 3. Ustanowioną w § 11 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 100 poz. 916) opłatę kontrolną od wyrobów tytoniowych wywożonych zagranicę ustala się od dnia 1 sierpnia 1923 r. począwszy w następującej wysokości:

1) od papierosów	15 Mk. za sztukę
2) „ tytoniu cienko kraj.	8.000 „ „ 1 kg.
3) „ „ grubo kraj.
(fajkowych) i machorki	4.000 „ „ 1 kg.
4) od cygar i cygaretek	50 „ „ 1 sztukę
5) „ tabaki do zażywania	3.000 „ „ 1 kg.
6) „ tytoniu do żucia	8.000 „ „ 1 „

§ 4. Ustanowiony w § 3 ust. 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 34 poz. 225) zwrot kosztów nakładu opasek monopolowych podwyższa się do Mk. 25 za sztukę.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *H. Linde*

571.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 18 lipca 1923 r.

celem wykonania ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 67 poz. 521) w przedmiocie niektórych zmian w przepisach o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących w b. dzielnicy pruskiej na mocy pruskiej ustawy z dnia 19 czerwca 1906 r. (Zb. Pr. pr. str. 259), ustawy z dnia 19 grudnia 1919 r. (Dz. U. R. P. № 93 poz. 520), oraz ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 33, poz. 266).

Na podstawie art. 33 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 67 poz. 521) w przedmiocie niektórych zmian w przepisach o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących w b. dzielnicy pruskiej na mocy pruskiej ustawy z dnia 19 czerwca 1906 r. (Zb. Pr. pr. str. 259), ustawy z dnia 19 grudnia 1919 r. (Dz. U. R. P. № 93 poz. 520), oraz ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 33, poz. 266) zarządza się co następuje: